

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopozirote.rs

Издаје Народно позориште у Београду

Ансамбл представе „Пут у Дамаск“ – поклон после премијере

СВЕЧАНО ОБЕЛЕЖЕН ЈОШ ЈЕДАН ДАН НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Ка савременом и модерном театру

Свечаним програмом под називом „22. новембар је Дан нашег позоришта“, у оквиру којег су додељена годишња признања за уметничке и радне резултате, Народно позориште у Београду прославило је 146. рођендан. Увод у прославу започео је пројекцијом документарног филма чији је аутор Балша Ђого, којим је сликом дочаран део онога што је на уметничком плану остварено у протеклих дванаест месеци. Као и сваке године, у оквиру програма који су овог пута водили драмски уметници Златија Оцокољић Ивановић и Бојан Кривокапић, презентован је и мали подсетник о најбитнијим дешавањима у претходној сезони у којој је, поред представа са редовног репертоара и бројних гостовања, изведено десет премијера и једна премијерна обнова: „Српска трилогија“, „Народни посланик“, „Мајка Храброст и њена деца“,

„Наши синови“, „Код вечите славине“, „Књига друга“, „Летећи Холанђанин“, „Госка“, „Крцко Орашчић“, „Проклета авлија“ (копродукција са Националном фондацијом за уметничку игру) и премијерна обнова Вердијеве опере „Травијата“.

Представе су учествовале на домаћим и иностраним фестивалима и смотрицама као што су Стеријино позорје у Новом Саду, Међународни театарски фестивал Скопље, Фестивал Градтеатар Будва, Интернационални музички фестивал у Темишвару (Румунија), Интернационални фестивал Сервантино у мексичком граду Гуанахуатоу,

Први интернационални фестивал театара балканских земаља у Бурси (Турска), Дани комедије у Јагодини, Дани „Миљовића Живановића“ у Пожаревцу, Фестивал драме БиХ у Зеници, Вуков сабор, Позоришни фестивал „Театар у једном дејству“ у Младеновцу, Дани Зорана Радмиловића у Зајечару...

Ни ове године нису изостала признања и награде: представа „Избирачица“ је на Данима комедије у Јагодини освојила четири признања – за најбоље редитељско и глумачко остварење, за најбољу костимографију и

сценографију, а драма „Бизарно“ је добила Награду „Борис Ковач“ и Награду „Крстомир Миловановић“ за визуелни идентитет (Фестивал Дани Зорана Радмиловића). Балет Народног позоришта је освојио Специјалну похвалу за висок професионални ниво и допринос промоцији културе Србије на бројним гостовањима у свету, док је Удружење балетских уметника Србије доделило Националном театру Повељу захвалности.

Награђивани су и наши уметници. Игор Ђорђевић је добитник Стеријине награде, Награде за најбољег глумца на Фестивалу „Јоаким Вујић“, као и на Данима „Зорана Радмиловића“, те Награде „Зоранов брк“ – све за улоге остварене у представи „Бизарно“. Нела Михаиловић је освојила Награду за главну женску улогу на филмском фестивалу у Коринту (Грчка) и „Златну значку“ Културно просветне заједнице Србије.

(наставка на следећој страни)

Дара Цоклић
добитница Награде „Раша Плаовић“

ПОЗОРИШНЕ вечерње **НОВИНЕ** **НОВОСТИ**

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

YUGOROSGAZ

ПОХВАЛЕ

Одлуком Управног одбора, Јавне похвале Народног позоришта су добили глумци Бојан Кривокапић, Зоран Ћосић, Ненад Стојменовић, Нела Михаиловић, Златија Оцокољић Ивановић, Наташа Нинковић, редитељка Татјана Мандић Ригонат, солисти Балета Маргарета Бата, Балинт Раушер, Теодора Спасић, корепетитор Срђан Јараковић, чланови Оркестра Милош Јовановић, Славко Станковић, Марија Лазић, Марко Милатовић, Иван Стаменковић, Снежана Драгићевић, Радош Ћапин, чланови Хора Дејан Васиљевић, Оливера Крљевић, Мира Лазић, Иван Круљац, апослени у Дирекцији Дrame – организатори Јасмина Урошевић и Немања Константиновић, испицијент Сандра Роквић и секретар Наташа Мијатовић – организатор у Служби за продукцију и међународну сарадњу Ивана Ненадовић, уредник веб сајта и истраживач докумената и архиве Микојан Безбрадица, костимограф Катарина Грчић Николић, техничар тона Перица Ћурковић, главни расветљивач Владо Маринковски, главни маскер власулар Весна Хаџи-Славковић, кројачи Анђелина Зарков и Добривоје Стаменски, столар Далибор Марковић, херихтер Невенка Петковић, декоратер Миодраг Ђорђевић, реквизитер Небојша Ђекић, видео техничар Боровоје Андријевић, гардеробер Драган Антић, заменик шефа женске гардеробе Катарина Петровић, шеф Службе за јавне набавке Александар Палија, шеф Службе за безбедност и опште послове Милета Пантелић, шеф Групе за набавке Горан Илић, шеф Групе за хигијенско одржавање Златко Мирковић, вође смене у Групи за обезбеђење и ППЗ Предраг Павловић и Љубисав Петровић, механичар за лифтове Чедомир Цалић, заменик главног руковаоца сценске механике Милинко Радовановић, заменик шефа Групе хигијенског одржавања Милија Крстић, заменик шефа вешераја Божана Смиљковић, Група хигијенског одржавања.

ЗЛАТНЕ ЗНАЧКЕ

Златне значке за 20 година рада у Народном позоришту су добили Тамара Ивановић, Инес Марковић, Дрина Пешић, Наташа Нинковић, Ивана Жигон, Нела Михаиловић, Данијела Угренковић, Борис Пинговић, Зоран Ћосић, Сања Керкез, Душан Плазинић, Иванка Раковић Крстоношић, Бранислава Пљаскић, Снежана Вујасиновић Ђорђевић, Маја Јанушић, Сузана Тодоровић, Данијела Милошевић, Зоран Букелић, Саша Јаковљевић, Иван Круљац, Мирјана Бегенишић, Јасмина Манигодић, Сања Живановић, Борика Ивић, Зоран Јоксић, Ружица Ненадовић, Предраг Павловић, Милован Жугић, Драга Радовановић, Снежана Игњатовић, Јованка Шикл, Дејан Младеновић, Драган Антић, Горан Салевић, Перица Ћурковић, Милан Коларевић и Божана Смиљковић.

ПОВЕЉЕ ПЕНЗИОНЕРИМА

Ове године у пензију смо испратили: Миодраг Кривокапић, Миленко Павлов, Ружица Селенић Лончар, Софија Фекете, Небојша Станковић, Верица Ракинић Крвопић, Борис Максимовић, Предраг Рајковић, Ђорђе Јовановић, Љубинка Вуловић, Александар Јовановић, Ђуро Вуковић, Александар Денчић, Јовица Николић, Милада Коцић, Даница Мацура, Жељко Смиљанић, Никола Валдман, Анђелина Зарков, Радојка Јаковљевић, Небојша Бастаћ и Слободан Коцић.

НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

Глумац Милош Ђорђевић је добитник Награде „Петар Банићевић“, а његов колега Небојша Дугалић је лауреат Награде Града Београда и Годишње награде ЈДП-а. Маестро Дејан Савић је примио признање „Златни беочуг“ за трајни допринос култури Београда, а првак Балета Константин Костјуков Награду „Терпсихора“. Међу награђенима су и драмски уметници Миодраг Кривокапић (Награда за најбоље глумачко остварење на Глумачким свечаностима „Миливоје Живановић“ и Награда за драмско стваралаштво на 28. фестивалу Будва град-театар), Љиљана Благојевић (Награда „Витез Србије“), Соња Јауковић (Вукова награда за 2013. годину), Наташа Нинковић (годишња Награда ЈДП-а), Александар Срећковић („Златна значка“ КПЗ), Небојша Кундачина („Златна значка“ КПЗ), првакиње Опере Драгана дел Монако (Награда „Капетан Миша Анастасијевић“) и Снежана Савичић Секулић („Златна значка“ КПЗ), првакиња Балета Милица Бијелић (Награда Удружења балетских уметника Србије за животно дело), солиста Балета Александар

Илић (Награда „Филип Вишњић“ за животно дело)...

Нажалост, период од прошлог Дана позоришта памтиће се и по томе што су нас заувек напустили Миодраг Павловић, Миле Радуловић, Александар Коларевић и Живојин Жика Јовановић.

У току прошле сезоне је обележено и неколико јубилеја: првакиња Опере Јасмина Трумбеташ Петровић – 20 година уметничког рада, диригент Зорица Митев Војновић – 30 година уметничког рада, а представе „Хеда Габлер“ и „Важно је звати се Ернест“ су прославиле своја 50. извођења.

Народно позориште је наставило да негује сарадњу са домаћим и иностраним театрима и уметницима, а у сва три уметничка ансамбла су током целе сезоне гостовали бројни уметници из земље и иностранства.

Обраћајући се публици, в.д. управника Дејан Савић је оценио да је Народно позориште у претходних година дана остварило веома добре резултате, најавио да ће репертоарска политика у наредном периоду „имати благо померање ка савременом и модерном“ и

закључио: „Задовољни смо овом сезоном, имамо добру сарадњу са новим Управним одбором. Народно позориште мора да буде светионик и пример по питању репертоарске политике, организације, располагања буџетским средствима, као и по односу према публици“.

У наставку програма су додељена бројна признања, међу којима и Награда Народног позоришта у Београду за најбољу представу, која је ове године припала драми „Мајка Храброст и њена деца“ Бертолда Брехта, у режији Ане Томовић.

По одлуци Управног одбора ове куће, Плакету Народног позоришта у Београду поводом значајних активности у раду Народног позоришта ове године су добили предузеће „Висан ДОО“ и оперски редитељ Дејан Миладиновић.

Награду за најбоља индивидуална премијерна уметничка остварења су добили Небојша Кундачина (за улогу Рапе у представи „Код Вечите славине“ и Свештеника у представи „Мајка Храброст и њена деца“), Небојша Дугалић (за улогу Ћопе у представи „Код Вечите славине“), Бојана Жегарац (за

ПРЕМИЈЕРА ПРЕДСТАВЕ „ПУТ У ДАМАСК“ У РЕЖИЈИ НИКИТЕ МИЛИВОЈЕВИЋА

„Драма ходочашћа“ за

Комад „Пут у Дамаск“ Аугуста Стриндберга, у режији и адаптацији Никите Миливојевића, премијерно је изведен 22. новембра, на Дан Народног позоришта.

У овом несвакидашњем пројекту, у којем глумци играју у гледалишту, ложама и помоћном делу бине, док је публика смештена на ротацији Велике сцене где може да стане свега сто посетилаца, улоге су остварили Хаџи Ненад Маричић (Непознати, Цезар, Ожалошћени), Сена Ђоровић (Дама, Мајка), Борис Пинговић (Непознати, Лекар, Ожалошћени), Небојша Кундачина (Непознати, Гостионичар), Бојан Кривокапић (Непознати), Павле Јеринић (Непознати, Ожалошћени), Јелена

Ђулвезан (Дама), Бранко Јеринић (Непознати, Ожалошћени, Просјак), Александра Николић (Дама, Мајка), Танасије Узуновић (Непознати, Просјак, Старац) и стастисти Божидар Катић, Драгољуб Денић, Милош Дмитровић, Станко Ђалић, Војислав Обрадовић,

Александар Вукић, Славен Радовановић, Милан Гердијан и Зоран Трифуновић.

После сат и четрдесет минута веома снажне, компактне и надахнуте игре комплетног глумачког ансамбла, публика није штедела

дланове да их награди дуготрајним бурним аплаузом.

„Пут у Дамаск“ (први део истоимене трилогије), својеврсна је Стриндбергова аутобиографија – прича о доживљајима, страховима и дилемама, сновима

улогу Маше у представи „Крцко Орашчић“, Игор Пастор (за улогу Крцка Орашчића у истоименој представи), Миодраг Д. Јовановић (за насловну улогу у представи „Летећи Холанђанин“) и Ана Рупчић (за улоге Сенте у „Летећем Холанђанину“ и Тоске у истоименој представи).

Награда за врхунско уметничко остварење је додељена првакињи Дrame Душанки Стојановић Глид, а Награда за изузетан радни допринос – дизајнеру у Издавачкој делатности Народног позоришта Јовану Тарбуку.

Према одлуци управника, ове године је Сребрњак Народног позоришта добила балетска уметница и критичарка Милица Зајцев, док је Печат Народног позоришта уручен првацима Дrame у пензији Миодрагу Кривокапићу и Соњи Јауковић.

У образложењу жирија за доделу Награде „Раша Плаовић“, у којем су били председник Дејан Мијач и чланови Молина Удовички Фотез, Ксенија Радуловић, Славко Милановић и Војин Петковић, између осталог је наведено да је у тој представи креиран низ међусобно различитих ликова и сложених односа, заснованих на локалитетском портретисању америчке провинцијалне средине савременог доба, као и универзалном слоју породичних авета прошлости. Према мишљењу чланова жирија, путем студиозне анализе карактера и психолошког нијансирања реалистички комплексног драмског материјала, Дара Цокић глумачку интерпретацију лика Вајолет Вестон базира на прожимању емотивних и експлозивних страна људске природе. „Што је још значајније, и поред потенцијалне заводљивости овакве врсте сценског приступа – њена глумачка средства нису заснована на пласирању спољашњих средстава и испољавању сценског шарма, већ напротив – на проналажењу прецизних и одмерених унутрашњих средстава у креирању

Круна свечаности, као увек, била је додела Награде „Раша Плаовић“ за најбоље глумачко остварење на београдским сценама између два Дана позоришта, коју је ове године добила Дара Цокић за улогу Вајолет Вестон у представи „Август у округу Осеји“, по тексту Трејсија Летса, у режији Љиљане Тодоровић и продукцији Атељеа 212.

драмског лика. Отуд њена улога Вајолет Вестон доприноси даљем одржавању високих критеријума које промовише Награда ‘Раша Плаовић’, а то је афирмација највиших вредности у уметности глуме и подстицање студиозног и креативног напора на позоришној сцени. Поред овога, а без икакве жеље за уобичајеном фразеологијом у оваквим приликама, жири за доделу Награде ‘Раша Плаовић’ изражава и задовољство што пред њим није био једноставан задатак: наиме, висока конкурентност у погледу успешних глумачких интерпретација током ове године на београдским позоришним сценама, пружа извесну веру у по-

гледу могућности превазилажења урушених вредносних критеријума који дубоко потресају читаво наше друштво, па и културу“, оцењено је у образложењу које је прочитао господин Дејан Мијач.

Престижно признање овогодишњој добитници уручили су праунука Раше Плаовића – Ирена, а у име Општине Уб, прослављени фудбалер Душан Савић. Дара Цокић је, захваљујући се за ово признање, рекла да јој она представља част и радост, ветар у леђа и потврду да се исплати бавити се тешким и лепим глумачким послом: „Плаовић је један од великана који су нам оставили нешто у наслеђе, зато осећам обавезу и одговорност према новој плејади младих уметника, која је стигла, а нема где да каже шта мисли и осећа. Ових дана када Раша дочекује Ђирилова, Николу Симића, Марију Црнобори, посебно ми је важна вест о догађају од синоћ у бившем биоскопу ‘Звезда’. Не раде биоскопи, затворени су музеји, а група младих креативаца је као градска герила преузела простор за свој програм. Позоришта се још држе и користим ову сцену за апел да подржимо те младе људе“. Дара Цокић која је 27. лауреат ове престижне награде.

■ М. Безбрадица ■

Сладokusце

и кошмарима, а централна тема усредсређена је на причу о потрази за изгубљеном вером. Више глумаца игра главног јунака, Непознато, јер су ликови део његовог ума, сећања, плод његових демона, необјашњивих сила, а такође, скоро сви глумци играју и друге Стриндбергове јунаке из овог комада, који се сматра прекретницом у историји модерне драме. Неки критичари га називају и „драма ходочашћа“, зато што славни шведски писац у њој, као и у роману-дневнику „Инферно“ документује своју душевну кризу.

Драматург је Славко Милановић, композитор Зоран Ерић, костимограф Марина Вукасовић Меденица, идејно решење сценографије су дали редитељ Милице

војевић и Амалиа Бенет, која је и поставила сценски покрет. Сценографију су реализовали Мираш Вуксановић и Јасна Сарамандић, Љиљана Мркић Поповић је била лектор, Ивана Ненадовић асистент редитеља и организатор, Милорад Јовановић продуцент, а ликовну дорату костима и лутака потписује Марија Тавчар.

М.Б.

ДЕЦЕМБАР 2014.

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

ИЗЛОЖБЕ

• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• БРАНИСЛАВ НУШИЋ – УПРАВНИК НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ (1900–1902)
аутори Мирјана Одавић и Јелица Стевановић

КОНЦЕРТ

3. 12 | 18.00 МАРИЈА ДРЕНИЋ (виолина) и НАТАЛИЈА
МЛАДЕНОВИЋ (клавир)

ПРОМОЦИЈЕ

4. 12 | 18.00 др Добривоје Бошковић, ФИЗИОЛОГИЈА
УМЕТНИЧКОГ ПЕВАЊА, Издавач Elit-Medica

ЧИТАЛИШТЕ – ПОЗОРИШТЕ

5. 12 | 20.00 монодрама СТРАХ ОД ЉУБАВИ по роману
Лепосаве Јовановић, у извођењу драмске уметнице Соње
Јауковић

13. 12 | 20.00 монодрама СТРАХ ОД ЉУБАВИ по роману
Лепосаве Јовановић, у извођењу драмске уметнице Соње
Јауковић

23. 12 | 18.00 Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ
КАПЛАРА, у извођењу драмског уметника Зорана Ћосића и
Нине Ћосић (обоја)

ПРЕДСТАВЉАМО МЛАДЕ

9. 12 | 18.00 Тања Филиповић (вокал), Невена Живковић
(клавир)

РАЗГОВОРИ

11. 12 | 18.30 ДР ЈОВАН АНДРЕЈЕВИЋ, АНАТОМ, УЗ ЛАЗУ
КОСТИЋА, ПРВИ ПРЕДСТАВЉАЧ ШЕКСПИРА У НАС –
у оквиру циклуса „Лазе & Вил разговори“, у организацији
Фондације „Лазе Костић“, разговор са академиком мед.
Владимиром Јокановићем и академиком проф. др Драганом
Данкуцом, председником Лекарског друштва Војводине, води
Марина Милић Апостоловић; у програму учествују и „Лазини
трубадури“

ОТВОРЕНА ВРАТА

13. 12 | 12.00

ЈУБИЛЕЈИ

22. 12 | 18.00 НАТАША ЈОВИЋ ТРИВИЋ, првакиња Оперe –
20 година уметничког рада

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

НУШИЋ УПРАВНИК

Поводом обележавања 150. рођендана нашег великог комедиографа, 3. новембра је, у Музеју Народног позоришта, отворена изложба „Бранислав Нушић – управник Народног позоришта у Београду

(1900–1902)“ аутора Мирјане Одавић, кустоса-саветника Музеја позоришне уметности Србије и театролога Јелице Стевановић. Присутне је, у кратком говору, поздравио директор Музеја Драган Стевановић, а потом се обратила проф. др Драгана Чолић Биљановски која је, отварајући изложбу, казала да има велику част, али и задовољство што то ради „вечерас, овде, на овом месту, у Нушићевом Народном позоришту“.

Говорећи о ауторкама, она је истакла да су у питању „два бисера српске театрологије“, а потом је прочитала свој текст под називом „Писмо Аги“ у којем је, обраћајући се Нушићу, кроз горки хумор, направила паралелу између времена у којем је живео и стварао наш славни комедиограф и садашњег тренутка. „Наравно, како онда, тако и данас, наша Србија је била увек у ‘некој ситуацији’. Па, и сада смо, такође, опет, у ‘некој ситуацији’. Многе сличности са тим временом, присутне су и данас“, приметила је, између осталог, Чолић Биљановски и „известила“ свог омиљеног писца где су данас и шта раде његови народни посланици и сумњива лица, др-ови и госпође министарке... Већина коришћене грађе (фотографије, документа, позоришни плакати, текстови из штампе) која сведочи о кратком периоду током којег је Нушић био на челу нашег Националног театра чува се у фондovima МПУС и Архива Србије. Изложба ће бити отворена до краја јануара 2015. године.

Микојан Безбрадица

ИНТЕРВЈУ | СУЗАНА ШУВАКОВИЋ САВИЋ

Породица је моја оаза и вечита

Последњих година, сопран Сузана Шуваковић Савић одржала је неколико веома успешних Новогодишњих гала концерата у препуном Сава центру. Одлучила је да и овог децембра љубитељима опере приреди још један врхунски уметнички угођај, али у интимнијем простору, на сцени матичног театра, у којем је током досадашње богате каријере остварила низ најзначајнијих улога из лирског сопранског фаха. Режија овог музичког спектакла, који ће под називом „Пучинију у част“ бити одржан 12. децембра на Великој сцени, поверена је Ани Григоровић, а као специјални гости наступиће диригент Ђана Фрата из Италије, њен сународник – тенор Ђорђо Кашари и мецосопран Наташа Јовић Тривић.

Упркос томе што је иза вас већ једно поприлично богато концертно искуство, никада до сада нисте самостално наступали у Народном позоришту. Зашто сте тако дуго чекали на овај тренутак?

Имала сам ја ту идеју одавно, али, ето, нисам наилазила на позитиван став. Међутим, у последње две године то је већ, на неки начин, постала пракса да наши солисти, као и неки са стране, одрже у Народном позоришту своје солистичке наступе. С обзиром на то да сам у последње четири године правила соло концерте не само у Сава центру, него и широм Европе, од Лондона до Рима, мислим да је било сасвим нормално да нешто слично приредим и у својој матичној кући. Желела сам, пошто је у питању година Пучинија, да направим концерт на којем бих извела углавном све оно што сам певала у његовим делима. За мене је то велики изазов, јер, хвала Богу, имам своју публику која ме прати и за коју знам да се увек радује када нешто ново приредим за њу. На претходним концертима, трудила сам се да програм буде „измешан“, односно да поред арија и дуета обухвати и познате напoлитанске песме. Овога пута сам се одлучила за нешто што је намењено пре свега оперским сладокосцима. На програму ће током читаве вечери бити искључиво Пучини, и то арије и дуети из његових најтежих опера. Реч је о „Боемима“, „Мадам Батерфлај“, „Манон Леско“, „Банију Скикију“, „Тоски“...

Концерт сте назвали „Пучинију у част“. По чему се тај славни италијански уметник издваја од осталих композитора?

Пучини својом музиком улази

у вашу душу, срце, у ваше биће. Она је саткана од оних најфинијих пиана, нотица које могу да вас успавају, па до оних тешких, правих драмских акцената. За њега често волим да кажем да својом музиком исказује читав регистар „од минус до плус“. Другим речима, он публици дарује те неке раскошне нијансе и ако солиста нема у себи осетљивост за такве нијансе, не може ни да пева Пучинија. Код њега је веома битна емоција. То је оно што сам ја препознала и што је, у ствари, још на почетку студија на Академији препознала и моја професорка, а после тога и диригенти широм Европе и света, где год сам га певала. Најчешће је то било у Кини и Кореји, а на пролеће следеће године, певаћу Пучинија и у Русији.

У све три Пучинијеве опере које се тренутно налазе на редовном репертоару Народног позоришта – „Боеми“, „Мадам Батерфлај“ и „Тоска“ – наступате у

главним улогама, чија судбина се, због љубави, трагично завршава. Мими, на почетку немоћна жена, на крају умире болесна и одбачена, Ђо-Ђо-Сан, отелотворење отмености и трпљења у љубави, извршава самоубиство као што то чини и најпредумљивија у одбрани своје љубави – слављена, жељена и снажна Флорија Тоска. У којој је од ове три судбине Ваша лична емоција најдубље подржала раскошну изражајност Вашег гласа?

То све, некако, рекла бих, има свој развој. „Боеми“ су припадали једном мом периоду који се односио на ближе упознавање Пучинија и ја сам то тада доживела као неку своју круну. Међутим, када сам добила да певам Батерфлај, мислила сам да после тога нема померања граница, јер ми је моја професорка Радмила Бакочевић још на Академији причала да је то једна од најтежих сопранских улога. И у тој улози дајем све од себе,

што ми, сваки пут када је певам, потврђује не само публика, него и колеге и диригенти. Издвојила бих један детаљ: кад год је тенор Јанко Синadiniновић са мном у подели у тој представи, он, док певам арију, стоји са стране и гледа. Плаче. И другим колегама су очи пуне суза. Јанко ми каже да сам из улоге у улогу, како долази крај, све јача и јача. Па, мислим да у томе, заиста, и јесте чар нашег посла. „Тоска“ је дошла, како бих ја рекла, „тихо, незвана, сама“. Иако је то улога за коју увек има времена, ето, ја сам је већ отпевала. Сада градим и њу. Полако, стрпљиво. Са свих страна даваћу јој ваздуха да и она може да цвета баш као и све досадашње улоге из Пучинијевих опера. Иначе, када је реч о тим тужним крајевима које сте поменули у питању, често се шалим на њихов рачун. Постоји оно веровање да некоме, кога сте сањали да је умро, заправо продужавате живот. Е тако, по сличном принципу, и ја себи ов-

де продужавам живот. Шалим се, наравно. Мене у живот после тих сцена враћа публика. Својим аплаузом.

Годинама са великим успехом наступате у иностранству. Од тих бројних гостовања, посебно се памти ваш наступ 2009. на сцени Театра „Вентидио Басо“ у Асколи Пићину, када сте певали улогу Лиу у Пучинијевој „Турандот“, а партнер вам је био један од највећих Калафа, Николо Мартинучи. Представа је касније са успехом изведена и у Паризу – у опери Маси и Новој опери...

Да, у праву сте. Иначе, ја сам још 2002. почела да певам у Италији и њиховим театрима, који су заиста божанствени. Радила сам са великим диригентима као што су Маурицио Арена, Марчело Рота, Донато Рензети, потом редитељ Данијеле Абадо, па певачи Ђорђо Мериги, покојни Антонио Салватори, Димитра Теодосију, Марија Пијајоната, Пауло Бордоња... То су све велика имена. Светски крем. Та „Турандот“ је била потпуно другачија од свих. Док сам је спремала, често сам замишљала како је неке сцене радила велика Марија Калас. Она је била певач изнад свих и изнад свега. Публика од оперског певача очекује да то што ради, ради из дубине своје душе, јер само на тај начин публика ће моћи да осети праву уметност. Дакле, врхунску вредност треба ставити искључиво и само на оно место које јој и припада. Управо тежња да остварујем тај ниво, надахњује ме да идем још даље.

Италијане сте „оборили с ногу“, не само врхунским вокалним способностима него и одличним познавањем њиховог језика, поприлично незгодног за странце због отворених и затворених вокала...

Када сам први пут дошла у Италију, познавала сам у одређеној мери тај језик, али то није било довољно. Певала сам, они су ме исправљали, ја бих се наљутила, па сам се враћала кући... Једном приликом, коментаришући све то са другарицом, питала сам се какве то везе има што ја не причам баш најбоље њихов језик, јер, то што треба да певам, знам да сам научила супер. Међутим, у међувремену сам, наступајући тамо, схватила да и те како морате да знате сваку, па и најмању њихову заврзламу, ако желите да постигнете нешто више. Наравно, ти вокали које сте поменули су стварно незгодни. У Италији има веома много певача и ако, као странац, ниси савладао језик до савршенства, једноставно

Инспирација

Повод да се озбиљније почнем бавити учењем италијанског језика, десило се случајно. На једном од часова певања, мој професор Ђоакино ми је рекао: „Пуј морбидо“. Дошла сам кући и питала се шта човек хоће више од мене, пошто нисам знала како то „још морбидније“ да изведем. Док сам о томе гласно размишљала, моја другарица је дошла на идеју да погледамо шта стварно значи та реч. Научиле смо да морбидо значи финије. То је био кључни тренутак. Схватила сам да више нема шале и да је језик основа ако желите да се бавите нечим што се зове опера. И, заиста, с обзиром на то да је Италија колевка оперске уметности, не можемо себи да дозволимо такав луксуз да не знамо тај језик.

не можеш да будеш део њиховог тима.

Да ли пред наступ имате неке ритуале?

Не. Међутим, у време кад сам била на Академији, почела сам да умишљам да ми је веома битно да имам, рецимо, бели памучни веш. Али, то је веома кратко трајало. Не припадам људима који мисле да ће боље певати ако се, на пример, пре изласка на сцену ухвате за нешто или погледају у неком правцу... Не. Битно ми је да у глави, онако математички, направим неки леп план. Само се трудим да што дубље уђем у лик, да осетим себе на прави начин и да добро наместим грло како би целе вечери издржало како треба. Дакле, врло сам „обична“ по том питању. То, међутим, значи да се иза тога крије и нешто чега ја нисам свесна. То је, у ствари, велика одговорност.

Имате све што је неопходно једној примадони – врхунски глас, лепоту, држање, грациозност, харизму... То је свакако нешто што се не стиче „преко ноћи“. Колико Вам је за све то требало марљивог, систематичног и стрпљивог рада?

У овом послу је веома битно да осетите судбоносни моменат када можете да идете даље. Са друге стране, веома је важно да примећујете лепе ствари које се дешавају око вас. Ја веома обраћам пажњу на све лепоте око себе и на тај начин пуним батерије да идем даље, да још више напредујем. За мене је породица кључ свега. Она је моја оаза. У оквиру ње налазим снагу за следећи дан, налазим друге идеје... Такође, битно је и да си окружен врхунским професионалцима. Од њих, заправо, несвесно крадеш, јер знаш да они то што раде, раде добро. Такође, за солисте је веома битно да имају „певачку интелигенцију“. То значи да не треба никуда да журе. Пре неколико година, на Сицилији су ми понудили да певам у опери „Манон Леско“. Моја професорка није била за то. Рекла је да још не би требало то да радим, пошто је цео живот предамно. Саветовала ме је да полако пуштам да мој глас сазрева, како би добио ту неопходну боју и патину. Послушала сам је, наравно. И, заиста, ништа не би требало радити на брзину, преко ноћи. Најбоље је полако, што би се рекло, кашичицу по кашичицу. Увек се трудим да свој задатак који ми је поверен, испуним до даске, а то публика зна да препозна. Само тако обарам нове границе. Никако другачије!

Гостовали сте на неким од најпознатијих оперских сцена широм света, остварили сте низ врхунских улога... Шта сматрате својим највећим успехом?

Наступ у Кореји, на олимпијском стадиону у Сеулу, под затвореним кровом, пред 11.000 људи. Прво сам певала Мизету у „Боемима“, а потом и Керубина у „Фигаровој женидби“. За мене је то било више него фасцинантно, јер ти људи заиста знају да цене уметнике на прави начин. Њихов приступ према нама је такав да они тачно знају шта је све потребно једном солисти да би сваки пут уживо врхунски отпевао своју улогу. Свесни су да су уметници, у ствари, под заштитничким окриљем Бога, да су изнад свих зато што дају емоцију, шире доброту и духом оплемењују ову планету која је, нажалост, испуњена разним негативним стварима које вребају свакодневно.

■ Микојан Безбрадица ■

МАЛИ ОПЕРСКИ ПОДСЕТНИК

„Хованшчина“ Мусоргског

У Београду је ово капитално дело руске оперске музике XIX века у инструментацији Николаја Римског-Корсакова први пут приказано на сцени Народног позоришта 11. октобра 1935. Милоје Милојевић, Миленко Живковић, Бранко Драгутиновић и други ондашњи београдски музички критичари замерили су Александру Улуханову што је остао привржен традиционалној оперској режији, али су, истовремено, похвалили прецизно и зналачко дириговање Ивана Брезовшека, аутентични колорит декора и костима Владимира Жедринског, уложени труд и приказану сценску окретност, добру глуму и певачко умеће Милана Пихлера (Иван Ховански), Владете Поповића (Андреј Ховански), Крсте Ивића (Василије Галицин), Павла Холоткова (Шакловити), Драгутина Петровића (Писар) и Надежде Стајић (Ема), раскошне гласове Меланије Бугариновић (Марфа) и Жарка Цвејића (Досифеј), ритмичку и динамичку прецизност хора и оркестра, као и веома лепу игру балетског ансамбла у кореографији Анатолија Жуковског. До краја сезоне „Хованшчина“ је дата још четири пута, а затим је скинута са репертоара.

После Другог светског рата, ова народна музичка драма Модеста Мусоргског у Корсаковљевој инструментацији премијерно је изведена на сцени код Споменика 10. фебруара 1955. Било је неколико разлога што је баш тада стављена на репертоар Опере, али два су најважнија – постојала је одговарајућа подела за њено квалитетно тумачење и постојала је жеља код наших западних суседа да је прикажемо на њиховим музичким фестивалима. Они су тих година почели да показују знатно интересовање за опере словенских композитора и да трагају за њиховим аутентичним и репрезентативним извођачима, а како оперски театри из Совјетског савеза и осталих земаља Источног блока нису смели у то време да наступају на Западу,

поверење је указано нашим оперским уметницима.

Ансамбл Опере је приказао „Хованшчину“ у инструментацији Николаја Римског-Корсакова у Паризу и Визбадену у мају 1956. и четири године касније у Венецији, Лозани и Варшави, а у инструментацији Дмитрија Шостаковича на светској премијери овог ремек-дела Мусоргског на

графа Станислава Беложанског и Миомира Денића, костимографа Милице Бабић, кореографа Дмитрија Парлића и Вере Костић, као и изузетна уиграност скупног наступања Николе Цвејића, Драгомира Нинковића и Жарка Цвејића (Иван Ховански), Александра Маринковића и Звонимира Крнетића (Андреј Ховански), Драга Старца и Фрање Паулика (Василије Галицин), Душана Поповића и Станоја Јанковића (Шакловити), Мирослава Чангаловића и Ђорђа Ђурђевића (Досифеј), Меланије Бугариновић, Милице Миладиновић и Ђурђевке Чакаревић (Марфа), Стјепана Андрашевића и Владана Цвејића (Писар), Валерије Хејбалове, Софије Јанковић, Милке Стојановић и Радмиле Смиљанић (Ема), Хора, балетског ансамбла и Оркестра, наишли су на одушевљен пријем код публике и најеминентнијих иностраних музичких критичара друге половине XX века. Рене Дименил, Емил Вијермоз, Ђузепе Пуљезе, Анри Жатон, Херман Ланг, Ото Бруен, Херберт Шнајбер и Карл Лебл, да поменем само њих, потврдили су својим критикама да је „Хованшчина“ у обе наведене инструментације у извођењу београдских оперских уметника била врхунско остварење, а Опера Народног позоришта у Београду – оперски театар великог угледа и значаја, који је својим антологијским представама давао вредан репертоарски, извођачки и музички допринос светској оперској репродукцији тога времена.

Због изванредних поставки „Хованшчине“ и других опера које су наши оперски уметници играли на сцени код Споменика, у најпознатијим европским оперским центрима (Беч, Рим, Венеција, Париз, Берлин, Мадрид...) и на најзначајнијим музичким фестивалима (Визбаден, Лозана, Фиренца, Торино, Единбург, Атина...) педесетих и шездесетих година прошлог века, то раздобље се с правом означава као „златни период београдске Опере“ и стваралачки и извођачки врхунац српске оперске уметности.

■ Владимир Јовановић ■

Позоришне новине редовно пишу о представама са репертоара Народног позоришта и у контексту њихових ранијих поставки на сценама овог театра. Будући да на репертоару Опере већ неколико деценија нема „Хованшчине“ Модеста Мусоргског, Бородиновог „Кнеза Игор“, „Пикове даме“ П. И. Чајковског, Сметанине „Продане невесте“, Маснеовог „Дон Кихота“ и неких других дела, повремено ћемо објављивати текстове Владимира Јовановића о њиховом историјату на сцени „код Споменика“.

Међународном музичком фестивалу у Единбургу (1962) и на његовим премијерним извођењима у Бечу (1964) и Лозани (1969). Студиозност и сензибилност диригентата Крешимира Барановића, Душана Миладиновића и Оскара Данона, редитеља Бранка Гавеле и Младена Сабљића, сцено-

БАЛЕТ У МЕКСИКУ

Балет се вратио из Мексика, где је наступио на највећем америчком фестивалу, „Сервантино“, у граду Гуанахуату поред Мексико Ситија. Наступи нашег ансамбла са балетом „Александар“, у кореографији Роналда Савковића, изазвао је велику пажњу мексичке јавности. Сала Државног аудиторјума која броји преко 2.500 гледалаца, на оба извођења је била препуна, а одигране су још четири представе у три града – Мерида, Акапулку и Гуадалахари, тако да је представу видело преко 15.000 гледалаца. Критика је веома позитивно оценила представу, потенцирајући „велики таленат“ ансамбла Народног позоришта у Београду, који „поред неговања класичног балета развија индивидуални савремени израз који је препознатљив и осваја публику“.

Р. П. Н.

ДРАМСКЕ НАГРАДЕ

Награда „Зоран Радмиловић“ за најбољег глумца Фестивала Дани „Зорана Радмиловића“ у Зајечару, припала је Игору Ђорђевићу, док је представа „Бизарно“ освојила Награду „Крстомир Миловановић“, за визуелни идентитет. Ђорђевић је једногласном одлуком жирија, у којем су били Ана Софреновић, Мирослав Бенка и Зоран Ђерић, награђен за тумачење

улога Мартина, Ричија и Дејана у представи „Бизарно“, по тексту Жељка Хубача и у режији Снежане Тришић.

М. Б.

РУСКЕ ЗВЕЗДЕ

Прваци Бољшој театра, Марија Алаш и Александар Волчков, гостоваће 9. децембра у „Лабудовом језеру“ које ће бити изведено у Великој дворани Сава центра. У представи Народног позоришта Марија Алаш тумачи улоге Одете и Одилије, а њен партнер Александар Волчков наступа као принц Зигфрид. Госте из Русије, солисте и ансамбл Балета и Оркестар нашег националног театра, води маестро Ана Зорана Брајовић. Представа почиње у 20 часова.

М. Б.

УСПЕХ ОПЕРЕ У ТЕМИШВАРУ

После више од тридесет година, обновљена је сарадња Опере Народног позоришта у Београду и Румунске националне опере из Темишвара. У оквиру Интернационалног музичког фестивала, препуно гледалиште је 2. новембра са одушевљењем поздравило извођење Вагнерове опере „Летећи Холанђанин“ у режији Дејана Миладиновића, коју су наши уметници извели под диригентском управом Ане Зоране Брајовић. У узвратној посети, колеге из Темишвара ће у Народном позоришту 6. децембра приказати оперу Ђакома Пучинија „Турандот“, којом се уједно обележава и 90 година од смрти великог италијанског композитора.

Р. П. Н.

ОПЕРСКА РАДИОНИЦА

У оквиру новог пројекта Народног позоришта „Опера у школе“, 18. новембра у Парку забаве „Space“, који се налази у Шопинг центру „Ушће“, одржан је други циклус под називом „Оперска радионица“. У програму су учествовали редитељка Ивана Драгутиновић Маричић, сопран Невена Матић и чланови Оркестра Милан Роксандић, Марија Лазић, Јасмина Манигодић и Ева Жиговић. Бројним малишанима предшколског узраста они су, свако из свог угла, на занимљив и пријемчив начин покушали да приближе оперску уметност.

Р. П. Н.

НУШИЋЕВЕ МУКЕ СА ПИСЦИМА И ОНИМА КОЈИ СУ ТО ХТЕЛИ ДА БУДУ

Фурор Драматикус

Године 1900. именован је г. Бранислав Нушић за драматурга Народног Позоришта у Београду с тим да врши и дужност управника. „Позоришни писац и сам, имао сам амбицију да своје управљање обележим што обилатијом приновом изворног репертоара, верујући да ће то дати замаха изворној драми и да ће слабији писци извући консеквенце из свога неуспеха а бољи и јачи охрабрити се подстреком и поћи новом стварању“, вели Нушић у свом предговору „Сумњивом лицу“.

Нушић у тај свој предговор није унео, али приликом конференција нам је казивао и извесне анегдоте о тадашњим приликама, које ми сада овде, по његовим белешкама објављујемо.

на Шуматовцу“, коју је написао неки жандармеријски наредник. Имала је осам чинова, од којих се у првом приказује регрутација, у другом мобилизација, у трећем војничке вежбе, у четвртном пољска служба и тако редом, све док у последњем чину сва лица не изгину. Сећам се такође

Под горњим насловом Пи поднасловом „Из Нушићеве драматургије“, објављен је занимљив текст у београдском међуратном часопису „Сотоедија“, у броју посвећеном пишевом шездесетом рођендану – који, 90 година касније, овде у целости преносимо.

Производња је драмска тада била огромна, настао је био један „фурор драматикус“, те се писало и навалило на позориште хрпама драма и чинова. У том тренутку највишег напона, београдска је позорница била једини вентил кроз који се могло дати одушка. И што је главно, тај фурор драматикус обухватио је био све слојеве друштвене. На позорници се већ био приказивао комад који је написао један позоришни благајник, а на управничком столу су лежали стогови драма које су написале судије апелације, кафеције, наредници, млади трговци, полицијски писари, гимназисте, попови, пензионисани професори, жандармеријски официри, кројачи, наредници војне музике, и ко све није потегао да обогати српску драмску књижевност.

Пустимо Нушића нека сам прича...

„Међу овим комадима, сећам се, била је једна јуначка игра ‘Бој

марковић и Коста Протић, држе се за руке и певају нешто ситно а иза њих, у цбуну, чучи немачки посланик на нашем двору, барон Векер-Готер, чучи и пева нешто интригантски...“

Сећам се још једнога комада, који сам затекао на управничком столу. Био је то историјски комад ‘Српски цар Душан Силни’. Писац му је био казначеј (благајник – прим. приређивача) у пензији и живео је у некој забаченој паланци а, колико се сећам, бавио се још и издавањем народних календара. Добри чича морао је који пут у животу натрапати на какву позоришну представу, вероватно једне од оних тадањих дружина, које су залазиле по паланкама те у калпацима од картона, са дрвеним мачевима о бедрима, приказивале ‘Бој на

Косову’. Инспирисан вероватно таквом једном представом, коју је први пут у животу гледао, а верујући можда да писац даје само општа упутства а да је све остало глумчево, казначеј овако од прилике пише комад: ‘Цар Душан, опкољен својим војводама и велможама, свечано говори овима – Војводе и велможе моје! Објавио сам рат Византији и позивам вас мојим

наредбама следовати и потчињавати се мојим заповестима. Ми полазимо у свети рат да освојимо...’ Овде писац прекида текст и под заградом даје овакво упутство: ‘Види у историји Панте Срећковића, које је земље Душан том приликом освојио’, остављајући грешноме глумцу да ту бригу збрине.

У једној, мало познијој сцени, у истоме чину, Душан се прашта од царице Јелене и грлећи је, вели јој: ‘Драга Јелена, ја полазим у свети бој на непријатеља а тебе остављам на двору царскоме и захтевам од тебе да ми чуваш образ и останеш ми верна...’ Ту опет писац прекида текст и, под заградом, даје ова упутства: ‘И говори јој и даље у томе смислу док је не расплаче’...“

Разуме се да ово нису једине анегдоте из Нушићеве драматургије, али га треба само ухватити кад је расположен да их прича.

■ Приредила Ј. Стевановић ■

Милица Безмаревевић: Искуство пренети млађима

Истакнута солисткиња новосадског и београдског Балета Милица Безмаревевић (1965) дипломирала је у Балетској школи „Лујо Давичо“ у Београду 1984, а од 1980. до 1982. је била на специјализацији у Школи Большој театра у Москви. Основна знања о класичном балету стекла је код педагога Босиљке Мићуновић и Анђелке Јаблан. Као ученица трећег разреда средње балетске школе, добила је ангажман у Српском народном позоришту у Новом Саду, где је као солисткиња играла пет година. У Народно позориште у Београду је ступила 1988, убрзо постала солисткиња и одиграла значајне солистичке улоге и неколико првачких у целокупном класичном, неокласичном и модерном репертоару. Током сезоне 1994/95, била је примабалерина Националног балета Панаме.

Као прва солисткиња, балетски педагог и репетитор, Милица Безмаревевић је сарађивала са

домаћим и гостујућим кореографима којима је била и поуздани асистент, предавала је „класични балет“ и „репертоар“ у Балетској

школи „Лујо Давичо“, а од 1995. је и педагог Балета Народног позоришта у Београду.

Сви ти педагошки успеси Милице Безмаревевић засновани су на веома плодној играчкој каријери у којој је остварила улоге које се памте. Цео свој играчки век, према сопственој изјави, градила је

под будним оком репетитора и примабалерине Катарине Обрадовић. Врло цени тај рад и труди се да у свом педагошком деловању и

репетиторству поштује са захвалношћу све оно што је научила од ње и других врхунских уметника, чија искуства је усвајала и сада их са великом радошћу преноси младима.

Од традиционалног балетског репертоара Безмаревевића је улогу Мирте у „Жизели“ одиграла чак 55

пута и са њом се у својој 41. години повукла са сцене. Своје најбоље интерпретације Безмаревевића је остварила у поставкама Лидије

Пилипенко. Не може се заборавити њена достојанствена, смирена, дубоко осећајна Прамајка у балету „Самсон и Далила“. У тој улози Безмаревевића је зрачила тихим болом, лепотом праштања и бескрајном љубављу. Изузетно цени и рад са кореографом Владимиром Логуновим који „играчима пружа спокојство, али не прави компромисе“.

Милица Безмаревевић се са великом сетом увек сећа дана бомбардовања када су чланови београдског Балета делили једну кафу или флашу воде добијену за купање после преставе. Али и балета „Посвећење пролећа“, у Бањалу-

ци, у којој је играла главну женску улогу. Представа је изведена на отвореном, а у финалу се спустио велики пљусак, који је дао сјајну енергију свима на сцени, а и публика је са истим ентузијазмом, ма колико покисла, пратила и поздравила извођаче из Београда.

Лидија Пилипенко је стваралац Милицине најдраже улоге, у представи „Кавез“. Тај балет су стварале са пуно емоција и страсти. Сећајући се ове представе играње на првом гостовању београдског Балета у Сарајеву после минулог рата, Безмаревевића каже да је те вечери играла мислећи на несрећу и жртве многобројних житеља Сарајева. Када се завеса спустила настао је тајац, а онда је публика почела полако да устаје и аплаудира... „Више нисам осећала ни простор, ни време. Плакала сам дуго ослоњена о портал сарајевског Позоришта. Никада нећу заборавити Сарајево и његово гостопримство“, сећа се Милица Безмаревевић.

(наставиће се)

Повратак у Народно позориште

Стручан, вредан и поуздан, Декер је у Југословенском драмском позоришту убрзо постао и шеф радионице, а средином шездесетих година и технички шеф (24. маја 1965). У том звању је и 1966, први пут после 1943. када је био на војном

одсуству, посетио Немачку и свој родни град Лајпциг. Путовао је да би, преко „Рапида“, на тамошњем Сајму купио рефлектор за своје позориште. То је уједно био и први пут после

Цртеж, Лиубов Јароваја, ЈДП, 1949.

двадесет три године, да је видео родитеље, који у почетку нису баш разумевали синовљево одлуку да остане на Балкану, у Југославији, све док и сами нису посетили нашу земљу. Обостраној радости није било краја, поготово када му је мајка дала све његове цртеже из детињства и школовања, које је уредно сачувала, а међу којима је био и „Мостарски мост“. Тада је схватио да је своју судбину предвидео још 1936, као шеснаесто-

годишњи дечак, нацртавши стари мост у Мостару, при том не знајући ни шта су ни где су ни Мостар, ни Босна, ни Југославија...

После пуних двадесет година проведених у Југословенском драмском позоришту Декер је 1967. дао отказ. Разлог је била Ватрогасна инспекција! Наиме, као

технички шеф је имао велике обавезе, електричне инсталације биле су лоше, а није било пара да се замене новим: „...Одговорност је била огромна и нисам више имао савести да импровизујем!“ (ЛУДУС, јун 1999). Мислио је да се врати у радионицу.

Али судбина је још једном хтела другачије. Тадашњи управник Савременог позоришта Исак Амар, позвао га је да буде технички шеф на „Крсту“. Није могао да

одбије – како када је дан Јеврејин зове њега, Немца (!). И тако, наредне две године ради и на Крсту и на Теразијама, не само различите текуће техничке послове, већ и као асистент сценографа али и као самостални сценограф. Као асистент радио је на неколико представа, асистирајући Мићи Поповићу, Лазару Вујаклији, Владиславу Лаличком, Душану Станићу и другима. Прва представа за коју је Декер самостално креирао декор на сцени на

Макета декора за представу Родољупци, ЈДП, 1949.

После две деценије у Југословенском драмском и две године у Савременом позоришту, Декер се враћа у Национални театар који му је био прва и, истовремено, последња станица у новој отаџбини.

Крсту била је дипломска представа „Витез чудеса“ Лопеа де Вега, коју су извели студенти IV године глуме на Академији за позоришну уметност у класи Виктора Старчића, у режији Бранка Плеше (преми-

јера 29. јуна 1952). Као сценограф је потписао и два комада са редовног репертоара: „Камени гост“ А. С. Пушкина, у режији Слободана Стојановића и „Просидба“ А. П. Чехова у режији Јелене Марковић. Ова два кратка комада из руске класичне књижевности чија премијера је била 6. октобра 1968, била су приређена за потребе „Школске сцене“ Савременог позоришта, намењена радничкој и средњошколској омладини. У том контексту су радили и редитељи, сценограф и костимограф (Данка Павловић) – „крајње професионално савесно, са повременим вишпреношћу, али без иједног геста храбрости, без иједног изласка из старог круга виђеног и рутинског“ (Политика, 11. октобар 1968).

У јесен 1969. године, тачније 1. октобра, Ерих Декер се на позив техничког директора Душана Шевића враћа у Народно позориште и ту остаје све до заслужене југословенске пензије, у коју одлази 22. јуна 1985. У почетку је радио на техничким пословима, да би од 1. новембра 1973. био распоређен на радно место сценографа.

Већина представа за које је био аутор идејних решења декора и бине, играње су на тек отвореној експерименталној Сцени „Круг 101“.

И овог пута најпре ради као асистент великим домаћим и иностраним сценографима као што су Миомир Денић, Флорика Малуреану, Владимир Маренић, редитељ и сценограф Хореа Попеску... Шеферов „Краљевски лов на сунце“, Гершвинов „Порги и Бес“, „Мера за меру“ Шекспира, „Турандот“ Пучинија, „Магбет“ Шекспира, „Рабле“ Жан Луја Бароа... неке су од представа за које је Декер-асистент начинио дрвене и гвоздене конструкције.

(наставиће се)

ВЕЛИКА СЦЕНА

ДЕЦЕМБАР 2014.

понедељак 19.30 КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског 01	уторак 19.00 КАРМЕН опера Жоржа Бизеа 02	среда 19.30 МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА драма Бертолта Брехта 03		четвртак 19.30 ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет П. И. Чајковског 04	петак 19.30 ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стриндберга 05	субота 19.00 ТУРАНДОТ опера Ђакома Пучинија, гостује Национална румунска опера из Темишвара 06	недеља 19.30 МИЗАНТРОП комедија Ж. Б. П. Молијера 07	понедељак 19.30 АНТИГОНА трагедија Софокла 08
уторак 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА мелодрама Александра Диме Сина 09	среда 17.00 ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ВИТЕЗ ПОЗИВА“ 010	среда 20.00 МОКРАЊАЦ У КОЛУ Национални ансамбл „Коло“ 10	четвртак 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира 11	петак 20.00 ПУЧНИНИЈУ У ЧАСТ солистички концерт Сузане Шуваковић Савић са гостима 12	субота 19.30 ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стриндберга 13		недеља 20.00 ОПА! ОРО С ОВОГА СВЕТА фолклорна представа АКУД Универзитета у Београду „Бранко Крсмановић“ 14	понедељак 20.00 ПРОКЛЕТА АВЛИЈА балет по роману И. Андрића, гостовање Националне фондације за уметничку игру 15
уторак 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића 16	среда 18.45 КОНЦЕРТ БЕОГРАДСКЕ ФИЛХАРМОНИЈЕ откупљено 17	четвртак 19.30 БАЈАДЕРА балет Лудвига Минкуса 18	субота 19.30 ТРУБАДУР / 20 година уметничког рада Наташе Јовић Тривић опера Љузена Вердија 20	понедељак 19.30 ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића 22	уторак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА / ЈУБИЛАРНА ПРЕДСТАВА балет на музику Војислава Вокија Костића 23	среда 19.00 МАДАМ БАТЕРФЛАЈ / 30 година од премијере опера Ђакома Пучинија 24	четвртак 19.30 КИР ЈАЊА комедија Јована Стерије Поповића 25	петак 19.30 ДЕРВИШ И СМРТ Б.М.Михиз / Е.Савин, по роману Меше Селимовића 26
субота 19.30 САЛОМА / ПРЕМИЈЕРНА ОБНОВА опера Рихарда Штрауса 27		недеља 19.30 НАРОДНИ ПОСЛАНИК комедија Бранислава Нушића 28	понедељак 19.30 СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН опера Ђоакина Росинија 29	уторак 19.30 КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског 30	четвртак 19.30 ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића 08	петак 19.30 ПОКОЈНИК / 50-та представа комедија Бранислава Нушића 09	субота 19.30 СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН опера Ђоакина Росинија 10	уторак 20.00 НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ 13

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

понедељак 20.00 МУЗИКА У ЗДРАВЉЕ хуманитарни концерт поводом Светског дана борбе против AIDS-а 01	уторак 20.30 КОД ВЕЧИТЕ СЛАВИНЕ драма Момчила Настасијевића 02		среда 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 03	четвртак 20.30 КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића 04	петак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 05	субота 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симића 06		недеља 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Алберта Камија 07
понедељак 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 08	уторак 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 09	среда 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ комедија Ерика Е. Шмита 10	четвртак 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 11		петак 11.00 СКУП ХИРУРГА СРБИЈЕ у организацији Земунске болнице 12	петак 20.30 ОГВОЈЂЕНА драма Горане Балачевић 12	субота 20.30 СОЛУНЦИ ГОВОРЕ документарна драма Антонија Ђурића, гостујућа представа 13	недеља 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 14
понедељак 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т.М.Ригонат, по роману Ф.М. Достојевског 15		уторак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 16	среда 20.30 ХЕДА ГАБЛЕР драма Хенрика Ибзена 17	четвртак 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 18	субота 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 20	недеља 20.30 КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића 21	понедељак 20.30 УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ Ксенија Поповић / Бојана Мијовић 22	уторак 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 23
среда 20.30 НАШИ СИНОВИ драма Војислава Јовановића Марамбоа 24	четвртак 20.30 ИГРАЊУБИ ЖРТВУ / 50-та представа комедија Владимира и Олега Пресњакова 25	петак 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 26	субота 20.30 НАШИ СИНОВИ драма Војислава Јовановића Марамбоа 27	недеља 20.00 ТРУБЕ ПОД ЈЕЛКОМ концерт Београдског дувачког квинтета 28	понедељак 20.30 ЖАНКА драма Миодрага Илића, гостује Народно позориште из Ужица 29	четвртак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ комедија Ерика Е. Шмита 08	петак 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Алберта Камија 09	

ДОГАЂАЈИ У ДЕЦЕМБРУ

- 01.12. МУЗИКА У ЗДРАВЉЕ, хуманитарни концерт поводом Светског дана борбе против AIDS-а, у 20 часова, Сцена „Раша Плаовић“
04.12. ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО, балет П. И. Чајковског, гостује Марија Селетскаја, солистичка Краљевског балета Фландрије из Антверпена, наступа у улози Одете/Одилије, Велика сцена
06.12. ТУРАНДОТ, опера Ђакома Пучинија, гостује Национална румунска опера из Темишвара, у 19 часова, Велика сцена
10.12. ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ВИТЕЗ ПОЗИВА“, у 17 часова, Велика сцена
10.12. МОКРАЊАЦ У КОЛУ, Национални ансамбл „Коло“, у 20 часова, Велика сцена
12.12. СКУП ХИРУРГА СРБИЈЕ, у организацији Земунске болнице, у 11 часова, Сцена „Раша Плаовић“
12.12. ПУЧНИНИЈУ У ЧАСТ, солистички концерт Сузане Шуваковић Савић са гостима, у 20 часова, Велика сцена
14.12. ОПА! ОРО С ОВОГА СВЕТА - фолклорна представа, АКУД Универзитета у Београду „Бранко Крсмановић“, у 20 часова, Велика сцена
17.12. КОНЦЕРТ БЕОГРАДСКЕ ФИЛХАРМОНИЈЕ, у 18.45 часова, Велика сцена
18.12. БАЈАДЕРА, балет Лудвига Минкуса, Бојана Жегарац Кнежевић први пут у улози Никје, Велика сцена
20.12. ТРУБАДУР, опера Љузена Вердија, 20 година уметничког рада Наташе Јовић Тривић, Велика сцена
23.12. КО ТО ТАМО ПЕВА / 150-та представа и 10 година од премијере, балет на музику Војислава Вокија Костића, Велика сцена
24.12. МАДАМ БАТЕРФЛАЈ / 30 година од премијере, опера Ђакома Пучинија, у 19 часова, Велика сцена
25.12. ИГРАЊУБИ ЖРТВУ / 50-та представа, комедија Владимира и Олега Пресњакова, Сцена „Раша Плаовић“
27.12. САЛОМА / ПРЕМИЈЕРНА ОБНОВА, опера Рихарда Штрауса, Велика сцена
28.12. ТРУБЕ ПОД ЈЕЛКОМ, концерт Београдског дувачког квинтета, у 20 часова, Сцена „Раша Плаовић“
29.12. ЖАНКА, драма Миодрага Илића, гостује Народно позориште из Ужица, Сцена „Раша Плаовић“
09.01. ПОКОЈНИК / 50-та представа, комедија Бранислава Нушића, Велика сцена
13.01. НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ, у 20 часова, Велика сцена

ГОСТОВАЊА У ДЕЦЕМБРУ

- 02.12. БИЗАРНО | Бор
08.12. МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА | Нови Сад
10.12. СРПСКА ТРИЛОГИЈА | Лазаревац
13-15.12. КОНЦЕРТ У ЧАСТ ПУЧНИНИЈА | Крајева, Румунија
17.12. ЖЕНИДБА | Студентски град

САВА ЦЕНТАР

- 09.12. ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО | наступају прваци Большој театра из Москве, Марија Алаш у улози Одете / Одилије и Александар Волчков у улози Принца Зигфрида
16.01. КРЦКО ОРАШЧИЋ | наступају прваци Националне опере Украјине Т. Шевченко, Наталија Мацак у улози Маше и Денис Недак у улози Крчка Орашчића

Радно време благајне:
сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе.
Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnpozoriste.rs ONLINE ПРОДАЈА УЛАЗНИЦА

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Бранкица Кнежевић, Драган Стевовић | Сарадници: Милица Зајцев, Владимир Јовановић, Мирјана Одавић, Вања Косанић, Марија Кнежевић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народно позориште у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180